

[Ingerlise Koefoed]

kan være nogle ophavsretlige problemer, og der kan være nogle andre problemer, som skal løses, eller som man i hvert fald skal langt med løsningen af, før man starter på selve forsøget. Derfor synes jeg, det er fint, hvis vi kan arbejde videre med området og bede ministeriet arbejde videre med det i løbet af det næste halve års tid og så få fremsat et endeligt lovforslag, der kan træde i kraft den 1. januar 1986.

Det er rigtigt nok, som ministeren og andre har sagt, at det er tredje gang, vi i en eller anden form – og denne gang i en lidt anderledes form end ellers – anmoder om at få igangsat et forsøg med alternativ produktion og distribution af video. Som ministeren også sagde, er opgaven ikke uvæsentlig, men ministeren og jeg har altså den forskellige holdning, at de ting, der allerede foregår, ikke er nok.

Det er rigtigt, at der står i filmloven, at film også betyder video. Men det er også rigtigt – og det ved kulturudvalget, som var ude at besøge filminstituttet forleden dag – at der på grund af økonomi og andre ting og stor travlhed og måske for lidt personale ikke er sket ret meget på videoområdet, i de år filmloven har eksisteret, bortset fra at man i statens filmcentral har kopier liggende på video af alle de kortfilm, man selv laver. Det er godt.

Det er vigtigt, at man ikke alene får en større produktion af video og af kvalitetsvideo. Det er også vigtigt, at man får lavet en ny alternativ distribution, og det ligger lige så meget i lovforslaget, at man nu virkelig skal gå alvorligt i gang med at distribuere noget alternativt eller noget anderledes, noget mere kvalitetsbetonet video igennem de kanaler, hvorigennem man i øvrigt fra statens og kommunernes side distribuerer, hvad jeg kunne kalde en eller anden form for kvalitetskultur. Det vil sige gennem bibliotekerne, måske gennem højskolerne og meget gerne – vil jeg sige til fru Jytte Hilden – også gennem skolerne. Naturligvis vil det også sige, at man i distributionen skal inddrage den produktion, der finder sted i videoværksteder og i skoler, så vidt som den nu måtte være egnet til distribution også uden for skolen.

Jeg ser også meget frem til de ting, som man har besluttet i radiatorrådet, og hvis radiatorrådet kommer i gang og får taget nogle ende-

lige beslutninger om dette inden den 1. januar 1985, er det da også muligt, at man kan køre disse ting sammen på den måde, at det måske ikke er 15 mill. kr. om året, vi skal bede om, men 12 mill. kr. Det kommer an på, hvem der skal betale det, de vil til at lave ude i Danmarks Radio.

Videokampagnen, den kampagne, der hedder »OK for børn«, synes jeg er vigtig, men jeg synes, den er for begrænset. Jeg ser frem til evalueringen af den, og jeg mener, ligesom det blev antydnet her af de konservatives ordfører, at man nok skal gå noget videre med mærkning af video, end det er sket her, for jeg tror sådan set, at vi er forpligtede til at give forbrugerne en eller anden form for god oplysning. Selv om nogle i mit parti måske har snakket om den slags, går jeg ikke ind for forbud på området, men jeg går ind for oplysning og viden så vidt muligt.

Ministeren og andre har undret sig over, at den danske forskning, vi foreslår, skulle foregå i statens filmcentrals regie, men det er sådan set ikke meningen. Det var meningen, at statens filmcentral skulle kunne lægge opgaver ud andre steder, hvor man i forvejen forsker. Jeg forestiller mig ikke, at konsulentterne og direktøren og bestyrelsen henne i statens filmcentral skal sidde og lave forskning på området børn og video.

Hr. Tinning var inde på spørgsmålet, om dette lovforslag ville betyde, at der måske kom noget mere kvalitetsvideo ud til dem, der ser meget kommerciel video, og måske specielt til børnene. Det tror jeg faktisk, hvis vi får en ordentlig distribution, en distribution, der også kan nå ud i de kroge af samfundet, hvor det i øvrigt er meget svært med kulturtilbuddene. Der foreligger jo nogle erfaringer med børn, der angiver, at børn bruger de tilbud, de har. Det vil altså også sige, at hvis vi kan komme ud med nogle gode tilbud til børn og kan nå ud med dem, kan få skolerne og børnebibliotekerne involveret i dem og lave noget ordentligt public relations-arbejde om dem, så tror jeg, at man kan nå børnene med det.

Jeg har ikke dermed sagt, at man ikke også vil se kommerciel video, og det vil jeg da heller ikke forbyde folk at se. Jeg har sagt, at det er vigtigt, at der er et andet tilbud, at man oplever video og film på en anden måde, end man gør gennem det, man sådan får serveret og går hen og lejer i butikkerne. No-